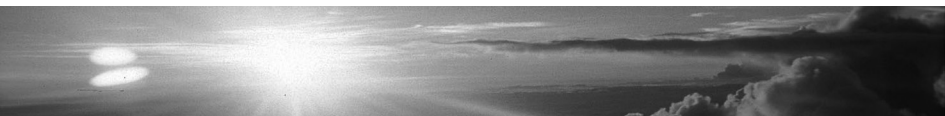

Світлій пам'яті
тата й мамі —
Кирила і Стефанії

Неминуче зростало і – сталося:
вимітаюсь з життєвих токів,
так, напевно, мені вже останнє
зосталось –
поклонитися праху батьків.
Мої найдорожчі мене вже заждались –
бо що я почав чи завершив таки? –
та, напевно, мені вже останнє
зосталось –
поклонитися
душам
батьків ...

**СПИНИСЯ,
РІДНИЙ,
ОДНОКРОВЧЕ**

у неділю тато
надівав випрану випрасувану
фланелеву сорочку

злегка приплескував
її на грудях
подивляючись у дзеркало

і сідав читати
маленький стосик
тижневих газет

тіло приємно гріла фланель
пальці спокійно грілись
від газетного подиху

теплої п'янкої омани
радянського
комунізму

перед незабарним протвердженням
але тато помер
у вісімдесят третьому

ще усього того
не відчуваючи крізь свою теплу
фланелеву сорочку

... ні, він нічого не просив,
лиш прикипів очима в очі
і погляд розстеляє – сизь:
спинися,

рідний,

однокровче! –

здавалось, враження мине
і, наче дим,

в повітрі звисне,

та погляд все ж сягнув мене
такий затасно-первісний:

що нас оточують дива,

що ми з одного й того ж тіста –
як це знайти? –

ні, не слова! –

на погляд зором відповісти,

в ту, з боєм, –

зором золотистим,

в ту рідну сизь –

і – золотистим?!

від батька
залишилися ремінь і бритва
ремінь шкіряний і міцний
ним я підперізувався
на чужині
ніби прив'язуючи себе
ще до вітчизни
щоб остаточно не полетіти
у прірву
а бритва (ненавмисно) потемніла
й (навмисно) тупа
аби я не міг зарізатись
з відчаю
і туги

Наплинуть теплі, аж гарячі, сни,
здається, мить —
і спогади займуться...

З'являється у снах нараз мені
родинна наша хата з галамуців,
невиправлена довоснна хата —
перелітають в ній з кутка в куток
летючі миші, хатні, волохаті,
й шукають необачно над котом.
А ще — верстат у хаті, і мій тато
увесь в трачинні свіжому, в трісках...

Хитається у снах родинна хата —
безодню перемелює у страх,
що ось ще мить —
і світ цей теплий трісне:

о, як нестійко він в очах стоїть!
На пальцях повиса легенько тріска,
і тато легко здмухує її...